

להאמין.. לראות שטוב

איך אפשר להאמין בתקופה כזאת להכא ולכא??

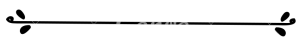
אם ה' אלוהי אבותינו אז למה הוא לא מביא אלינו מצב לכזה?

ראי, איננו יודעים מדוע ה' עשה את כל מה שהוא עשה. הנביא אומר "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי, נאום ה'". אבל ממקומות רבים בתורה וגם מחיי היומיום שלנו, אנו יודעים שה' אוהב אותנו ורוצה בטובתנו. ה' נתן לנו את החיים, את המשפחה, את החברים, את האוכל שאנו אוכלים, את האויר שאנחנו נשמים, ולמעלה מכל - את האפשרות לעשות טוב ולהתקרב אליו. במקומות רבים בתורה נאמר שמטרת כל התורה והמצוות היא "לטוב לך" (דברים ה, כט. ו, יח. ו, כד. יג). מכח כל הדברים האלה אנחנו עתים אמון בו יתברך, שגם כאשר הוא עושה דברים שכואבים לנו, הוא מתכוון לטובתנו. אי אפשר לדעת בדאות, אבל אפשר לשער שהאדם שלקח מן העולם סיים את התפקיד שהיה לו למלא כאן, וכעת הוא נמצא במקום החיים העצמיים, שבו טוב לו מאוד.

האמון הזה אינו אמור לבטל את הצער ואת הכאב, כי אנחנו בני אדם ולא מלאכים, ואנחנו לא אמורים להתעלם מהרגשות שלנו. לכן זה בסדר גמור, ולפעמים אפילו מצוה, להתאבל ולחוש צער, או גם מבוכה וחוסר ביטחון. אבל ביחד עם זאת אנחנו צריכים להשתדל להתחזק באמונה (לא במקרה אמונה ואמון הם מאותו שורש) שה' לא עזב אותנו, שדוקא בזמנים האלה הוא קרוב אלינו ומרחם עלינו יותר מתמיד, שהוא שומר עלינו באהבה ולכן אין ממה לפחד.

לא רק אנחנו מאמינים בה', אלא גם הוא מאמין בנו: הוא מעמיד אותנו בנסיונות כיון שהוא מאמין בנו שנוכל להתמודד איתם ולצאת מהם עם קשר חזק יותר ועמוק יותר אליו. קשר שעמד בפני קשיים ומשברים הוא תמיד קשר עמוק יותר, כי אם אנחנו מאמינים בטוב ה' ובאהבתו גם בתקופה של "הסתר פנים", זה מראה את עומק החיבור שלנו אליו. האמונה בטוב ה' קשורה גם לאמונה בטוב שבחיים. לכן כדאי שתשתדלי לחזור אל החיים, לחזור אל החברות, ולעשות דברים שמשמחים אותך וגורמים לך הנאה. על זה נאמר "ובחרת בחיים".

(יוסף, אתר כיפה)

ואולי גם הלצב אומר לנו להתפלל.. אבל דווקא לקלה לתפאליים? זה לא כפיות טובה??

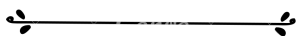
ברבותי הראשונים שאלו את עצמם האם חיובה של מצוות התפילה היא מהתורה או שמא היא מחכמים. הרמב"ם, רבי משה בן מימון (הן במשנה תורה בהלכות תפילה פרק א הלכה א, והן בספר המצוות במצווה ה) קבע שתפילה היא מצווה מהתורה, ונסמך בזה על מדרש חז"ל: "מגד, הרמב"ן, רבי משה בן נחמן, חלק על הרמב"ם נחרצות ובהשגותיו לספר המצוות של הרמב"ם, מצווה ה), וסבר שתפילה היא ציווי של חכמים. אבל, וזה אבל חשוב- גם הרמב"ן הסכים שיש תפילה מסוימת שהיא מן מהתורה. איזו תפילה?

תפילה בשעת צרה! בתפילה הזו, אומר הרמב"ן, אנו מצווים מהתורה להאמין שתפילתנו עוזרת ופועלת והקב"ה שומע תפילותינו. בין אם מדובר בתענית או בעת מלחמה, או כל צרה אחרת. מרתק- הרמב"ן עקרונית חשב שמצוות התפילה היא מצווה מחכמים, אולם הסכים שאפשר לומר שיש ציווי מהתורה על תפילה מאוד מסוימת, ומכל סוגי התפילות הוא סבר שזוהי אמונה בתפילה בעת צרה.

כעת, נשאל את הרמב"ן- לפי התורה יצא אנחנו צריכים להתפלל ולהאמין בתפילתנו רק בשעת צרה? האם זו לא כפיות טובה? לא! אומר הרמב"ן- ברור שזו לא כפיות טובה, כי עצם העובדה שאותה מאמין בכוחו של הקב"ה לפעול ולעזור לך, זו הנקודה הכי עמוקה של התפילה. עצם העובדה שאנו מרימים ענינו מעבר למציאות שלנו, מעבר ל"משחק הכוחות" האנושי שסובב אותנו שאדם לא לשגות ולהאמין בכוחות האדם כאילו רק הם עכשים וקיימים- זו המדרגה הגבוהה ביותר. זו נקודה עמוקה ששייכת לא רק לתפילה, אלא בכלל לחיי האמונה שלנו. זה קיים ומופיע בתפילה, אך שייך לכל מרחבי החיים האמוניים המלווים אותנו.

עכשיו, את הנקודה הזו אפשר לאמץ לחיים שלנו, לכל סוגי התפילות- בין אם תפילות בעת צרה ובין אם תפילות בעת הודאה. ברגע שאנו אווזים את הנקודה העמוקה הזו שהפנייה לקב"ה מניחה שהוא בעל הכוחות כולם, הרי שגולה שגם הטוב הקיים לנו בחיים בעצם כל כולו שופע מן הקב"ה בעצמו. לפעמים אנו מתעלמים מזה, לפעמים לא קל לגלות את זה, אבל ככל הנראה המשוואה היא דו כיוונית- כמו שהקב"ה מסוגל לעזור לנו, הוא גם בעצם זה שעוזר ומשפיע את כוחות השפע אלינו

(אורייה, חברים מקשיבים)

אָבִיב / נַעֲם הַזֶּרֶב

בעזרת ה', הציבור ככלל ייצא מהמשבר מחוזק. יש בידינו תורה, אמונה וחיוניות, ועל כן יש להניח שהמשבר לבסוף יחזק אותנו. ובמיוחד שה' עשה עמנו חסד ושלח לנו את מרן הרב קוק זצ"ל, שמכוח תורתו המאירה אפשר לצלוח מכשולים ולבקוע מחסומים, ולגלות אורות מאופל. עם זאת, אסור שנהיה שאננים. ככל שנדע יותר להפיק לקחים, לתקן את מה שצריך, להעמיק בלימוד התורה, ובמיוחד בתחומים שיכולים להאיר ולהדריך את החיים הציבוריים והרוחניים, כך נוכל לעבור את המשבר הזה מהר יותר, ולצאת ממנו מחוזקים יותר. (הרב אליעזר מלמד)

רק בְּמִצְיָאוֹת שְׁלָנוּ,
הַעֲצוּבָה
תְּרַקֵּבָה
מִתְקַמָּה מִקְּבֵלֵת יוֹתֵר רִיבֵינוּ,
מֵאֲהָבָה
אָבֵל יֵשׁ גַּם תְּדַשׁוּת מִזְבוֹת בְּעוֹזְקֵם -
מִיִּשְׁהוּ נֹפֵל,
מִיִּשְׁהוּ קָם

יֵשׁ תְּדַשׁוּת מִזְבוֹת בְּעוֹזְקֵם -
עַל כֵּל שְׁקִיעָה שִׁוְרֵדֵת בֵּינֵם
עוֹלָה גַם זְרִיחָה בְּאֵיזָה מְקוֹם
עַל כֵּל סִיטָה, יֵשׁ גַּם תְּלוּם
עַל כֵּל זֶזֶג אוֹחֵבִים שֶׁנִּפְרָד
יֵשׁ גַּם תְּקֵרֵת כּוֹכְבִים וְחִוּפָה
עַל כֵּל לֵב שֶׁנִּשְׁבֵּר וְנִרְעָד
יֵשׁ לֵב שֶׁסָּגַר מֵעֲגָלָה, וְנִרְפָּא

יֵשׁ שְׂדֵה יְרוּק רָחֵב
עַל כֵּל עֵלָה שֶׁכָּבֵר הִצְחִיב
רְחוּק מִפֶּה מִתְחִיל תְּסִתִּי
אָבֵל אֲצִלְנוּ בָּא אָבִיב.

עַל כֵּל דְּמִעָה מְלוּחָה שֶׁנִּחְבָּאת
אֵיפְשָׁהוּ עֲבָשִׁי פּוֹרֵץ לוֹ גַּם צְחוּק
עַל כֵּל נְשִׁימָה אֲחֵרֻנָּה שֶׁל תְּמוֹת
נִשְׁמָע גַּם בְּכִי חֶזֶק שֶׁל תִּינוּק.

לְבַדָּה נֶחֱדָה זֵלֵימִי טוֹבִים יוֹגֵר וְלִבְנֵימִי
נִכְבָּה בְּתַפְאִוֹל וְלִבְנֵימִי טוֹבִים!